

Profetians Ande: att leda och undervisa

Habackuks två tavlor

Jeff Pippenger

2012-10-15

Habackuks två tavlor 3 av 95

Inledning: Grunden för Habackuks två tavlor

Denna serie kallas Habackuks två tavlor. Hittills har vi tagit upp vissa sanningar från 1843- och 1850-diagrammen, inte för att vid denna tidpunkt försvara dem bibliskt, utan för att fastslå att Ellen White godkänner dessa sanningar. Vår ståndpunkt är att om du förkastar dessa grundläggande sanningar, förkastar du samtidigt Profetians Ande. Vi vill först få detta dokumenterat.

Översikt av milleritrörelsens historia och midnattsropet

I vår första framställning gav vi en översikt över milleriternas historia, vägmarkerna från 1798 till 1844. I vår senaste framställning granskade vi närmare historien från dröjsmålstiden till dörrens stängning den 22 oktober 1844 och identifierade den tiden som Midnattsropet. Midnattsropet trädde in i historien vid lägermötet i Exeter den 12–17 augusti 1844 och fortgick till den 22 oktober 1844. Dröjsmålstiden, som började i mars 1844, är en del av Midnattsropet och den reningsprocess som beredde ett folk att förkunna dess budskap.

Vi hoppades att få detta befast i era hjärtan och sinnen i går. Alla illustrationer i Guds ord av dröjsmålstider talar om världens ände. Ellen White säger, i en kommentar till 1 Korinthierbrevet 10:11: ”Var och en av de gamla profeterna talade mer för vår tid än för de dagar i vilka de levde.” I 1 Korinthierbrevet 10:11 står det: ”Men allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev nedskrivet till varning för oss, till vilka tidernas ände har kommit.” Milleriternas historia är en historia om det som skall äga rum vid världens ände. Alla dessa bibliska berättelser om dröjsmålstiden och det som följer därefter illustrerar vad som skulle äga rum under milleriternas dröjsmålstid och midnattsropet. Vi behöver förstå dessa ting, därför att historien skall upprepas.

2520: Ellen Whites stöd

Vi har behandlat den första frågan på dessa diagram, även om vi inte har nämnt den särskilt mycket. Den första läran vi vill visa att Ellen White tydligt bekräftar är 2520. De två första framställningarna var avsedda att leda oss hit. I morgon bitti kommer vi att börja behandla det Dagliga på detta diagram.

Att minnas Herrens ledning och undervisning

Låt oss börja med Life Sketches, sidan 196: ”Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi skulle glömma den väg Herren har lett oss på och Hans undervisning i vår tidigare historia.” Det enda en kristen har att frukta för framtiden är att falla bort från stigen och gå förlorad. Det som man

bör frukta är att inte vinna det eviga livet. Här säger syster White att vi inte har någonting att frukta för framtiden utom två ting. Detta är ett vanligt ställe i Profetians ande inom adventismen, men sällan hör man någon utveckla vilken ledning och vilken undervisning hon syftar på.

Vi skall visa att den ledning hon syftar på är Midnattsropets historia. I Midnattsropets historia ledde Kristus under dröjsmålstiden, vid Midnattsropets ankomst och förkunnelse samt vid dörrens stängning den 22 oktober 1844. Han utformade den historien för att frambringa ett folk som genom tro kunde gå in med Honom i det Allraheligaste. Vi bör med fruktan akta oss för att glömma just den historien, liksom Hans undervisning.

Vi kommer att visa att det finns en särskild lära som frambringade midnattsropet. Den läran var inte det Osmanska rikets fall den 11 augusti 1840, inte heller läran om de dödas tillstånd, vilken framkom i den andra ängelns budskaps historia i Milleritrörelsens historia. Det var en särskild lära i Milleritrörelsens historia som frambringade midnattsropet, där Herren ledde, och vi har ingenting att frukta för framtiden annat än att vi glömmar hans ledning och hans undervisning.

Vi föreslår att symbolen för både Hans ledning och Hans undervisning är Midnattsropet. Låt oss läsa detta avsnitt ur Ellen Whites första syn igen:

På denna stig färdades adventfolket mot staden som låg vid stigets bortre ände. Bakom dem, vid stigets början, hade ett klart ljus blivit uppsatt, vilket en ängel sade mig var midnattsropet. Detta ljus sken längs hela stigen och lyste för deras fötter, så att de inte skulle snava. Om de höll blicken fäst på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att staden låg mycket långt borta och att de hade väntat att redan ha kommit in i den. Då brukade Jesus uppmuntra dem genom att höja sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som svepte över adventskarans led, och de ropade: ”Halleluja!” Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt ut.

De förnekar midnattsropet, och i samband med midnattsropet hävdar de att Herren inte ledde dem i midnattsropet. De förnekar Guds ledning i midnattsropet.

Ljuset bakom dem slocknade, så att deras fötter lämnades i fullständigt mörker, och de stapplade och förlorade märket ur sikte såväl som Jesus, och föll av stigen ned i den mörka och ogudaktiga världen där nedanför.

Midnattsropet i sitt sammanhang

Vi skall ännu en gång se på historien om midnattsropet för att sätta den i sitt sammanhang innan vi behandlar 2520.

Ur The Great Controversy, sidorna 391–395: ”När den tid hade förflutit då Herrens ankomst först hade förväntats, på våren 1844” — detta är dröjsmålstiden, den första besvikelsen — ”var de som i tro hade sett fram emot hans uppenbarelse för en tid indragna i tvivel och ovisshet. Medan världen betraktade dem som fullständigt besegrade och bevisade att de hade omfattat en villfarelse, var deras källa till tröst alltjämt Guds ord. Många fortsatte att utforska Skrifterna, på nytt granska bevisen för sin tro och noggrant studera profetiorna för att vinna ytterligare

ljus.”

Om många gjorde detta, innebär det att det fanns några som inte gjorde det. Det står inte ”de”; det står ”många” — två grupper här.

Bibelns vittnesbörd till stöd för deras ståndpunkt tycktes klart och avgörande. Tecken som inte kunde misstolkas pekade på att Kristi ankomst var nära. Herrens särskilda välsignelse, både i syndares omvändelse och i det andliga livets förnyelse bland de kristna, hade vittnat om att budskapet var från himlen. Och fastän de troende inte kunde förklara sin besvikelse, kände de sig förvissade om att Gud hade lett dem i deras tidigare erfarenhet.

Invävd i de profetior som de hade betraktat som tillämpliga på tiden för den andra ankomsten fanns undervisning särskilt anpassad till deras tillstånd av ovisshet och spänd förväntan, och som uppmuntrade dem att tåligt vänta i tron att det som nu var dunkelt för deras förstånd i sinom tid skulle göras klart.

I det stycket står det: ”Sammanvävda med profetior som de hade betraktat som tillämpliga på tiden för den andra adventen . . .” Vilka profetior trodde de var tillämpliga på den andra adventen? De 2520, de 2300 och de 1335. De trodde att alla tre av dessa tidsprofetior slutade år 1843, och att det var den andra adventen.

Bland dessa profetior var den i Habackuk 2:1–4: ”Jag vill stå på min vakt och ställa mig på tornet, och jag vill spana för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv uppenbarelsen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty uppenbarelsen väntar ännu på sin bestämda tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Se, den uppblåstes själ är inte rättsinnig i honom, men den rättfärdige skall leva genom sin tro.”

Redan år 1842 gav den anvisning som ges i denna profetia, att ”skriva synen och tydligt teckna den på tavlor, så att den som läser den må skynda vidare”, Charles Fitch anledning att utarbeta en profetisk karta för att åskådliggöra Daniels och Uppenbarelsens syner. Utgivningen av denna karta betraktades som en uppfyllelse av den befallning som gavs genom Habackuk. Ingen lade emellertid då märke till att en skenbar fördröjning i synens fullbordan — en väntetid — framställs i samma profetia. Efter besvikelsen framstod detta skriftställe som mycket betydelsefullt: ”Ty synen gäller ännu för den bestämda tiden, men till slutet skall den tala och inte slå fel; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. . . . Den rättfärdige skall leva genom sin tro.”

1843 års tavla och profetians ande

Det spelar ingen roll om du utför reguljärt arbete eller irreguljärt arbete—termer som Ellen White använder för konferensarbete respektive självunderstödjande arbete. Vare sig du vänder dig till ledande självunderstödjande verksamheter inom adventismen eller till Generalkonferensen eller Biblical Research Institute, kommer de, om du frågar dem om 1843 års karta, att säga: ”Det finns många misstag på denna karta.” De är oense med Ellen White, som säger att Herren höll sin hand

över ”ett misstag” i några av sifferuppgifterna på denna karta.

Men de ställer sig också i opposition till Guds Ord. I Habackuk står det att denna syn ”inte skall ... svika”. Den syn som pionjörerna skulle sätta upp på 1843 års karta, vilket de också gjorde, är en uppfyllelse av Habackuk 2. Detta är den syn som de skulle placera på denna karta, och Habackuk 2 säger att denna syn ”inte skall ... svika”. När ni alltså säger att denna karta är ”full av misstag”, motsätter ni er både Profetians Ande och Bibeln.

En del av Hesekiels profetia var också en källa till styrka och tröst för de troende: ”Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, vad är det för ordspråk ni har i Israels land, när ni säger: Tiden går och alla syner slår fel? Säg därför till dem: Så säger Herren Gud ... Tiden är nära, då varje syns innebörd skall fullbordas. ... Jag skall tala, och det ord som jag talar skall gå i uppfyllelse; det skall inte längre uppskjutas.” ”De av Israels hus säger: Den syn som han ser gäller dagar långt fram i tiden, och han profeterar om tider som ligger långt borta. Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Inget av mina ord skall längre uppskjutas, utan det ord som jag har talat skall verkställas.” Hesekiel 12:21–25, 27, 28.

Två slag av tillbedjare

Lägg märke till att hon talar om två grupper av tillbedjare. Hon säger att många, när denna besvikelse kom, fortsatte att studera profetiorna, vilket visar att det fanns en grupp som inte fortsatte. Vi kommer att få mer ljus över skillnaden mellan de två grupperna.

Uppfyllelsen av Habackuk 2:1–4 är denna karta från 1843 och kartan från 1850. Redan i Habackuk säger vers 4 att den rättfärdige skall leva genom sin tro och den vars hjärta är uppblåst. Den beskriver två klasser av tillbedjare. Historien om midnattsropet frambringar två klasser av tillbedjare, och dessa två klasser tilltalas i Habackuk.

I nästa stycke, efter att ha hänvisat till Habackuk 2 och Hesekiel, identifierar hon en av grupperna: ”de väntande”. Vilka är de väntande? Det är de som uppfyller Daniel 12: ”Salig är den som väntar och når fram till de 1335.” Denna grupp är de väntande.

De väntande glädde sig i övertygelsen att han, som känner slutet från begynnelsen, hade blickat ned genom tidsåldrarna och, då han förutsåg deras besvikelse, gett dem ord av mod och hopp.

Vi hade ett telefonsamtal från en syster som hade arbetat i ett av de östeuropeiska länderna i några år. Hon kom därifrån, flyttade till Förenta staterna, och när hon förstod detta budskap flyttade hon tillbaka. Hon har mött motstånd; hennes tidigare församlingsfamilj har tagit kontakt med ledarskapet i hennes land för att ”stänga dörren för henne”. Nyligen öppnade Herren dörren för henne att dela detta budskap med grupper.

Hon ringde tidigt i morse och berättade att ett hinder var transporten. De behövde en bil för att resa och undervisa om detta budskap, men saknade medlen. Så snart de hade kommit fram till denna plats, sände vänner från Förenta staterna, överbevisade av Herren, tillräckligt med pengar för att köpa en bil.

Detta är den typ av erfarenhet som de besvikna genomgick. De var besvikna, men Herren ledde dem till Skrifterna för att uppmuntra dem och sade: ”Denna besvikelse skedde på min befallning. Fortsätt bara framåt.”

Om det inte hade varit för sådana avsnitt i Skriften, som förmanade dem att med tålmod vänta och att hålla fast vid sin förtröstan på Guds ord, skulle deras tro ha sviktat i den prövningens stund.

Liknelsen om de tio jungfrurna och dröjsmålets tid

Lägg märke till hur syster White förbinder liknelsen om de tio jungfrurna med Habackuk 2, eftersom båda behandlar en dröjsmålstid och två slag av tillbedjare.

Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 åskådliggör också adventfolkets erfarenhet. I Matteus 24 hade Kristus, som svar på sina lärjungars fråga om tecknet på hans återkomst och världens ände, pekat på några av de viktigaste händelserna i världens och församlingens historia från hans första till hans andra ankomst; nämligen Jerusalems förstörelse, församlingens stora vedermöda under de hedniska och påvliga förföljelserna, solens och månens förmörkelse samt stjärnornas fall. Därefter talade han om sin ankomst i sitt rike och framställde liknelsen som beskriver de två klasserna av tjänare som väntar på hans ankomst. Kapitel 25 inleds med orden: ”Då skall himmelriket vara likt tio jungfrur.” Här förs den församling fram för blicken som lever i de sista dagarna,

Nu tillämpar hon detta på den milleritiska historien, men lägg märke till vad hon säger—”Här framställs den församling som lever i de sista dagarna”—vem är ”den församling som lever i de sista dagarna”? Det är vi.

Detsamma framhålls i slutet av kapitel 24. I denna liknelse åskådliggörs deras erfarenhet genom händelserna vid ett österländskt bröllop. ”Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur, som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. Och fem av dem var visa, och fem var dåraktiga. De dåraktiga tog sina lampor, men tog ingen olja med sig; men de visa tog olja i sina kärl tillsammans med sina lampor. Medan brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade. Och vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.”

Kristi ankomst, sådan den tillkännagavs genom den förste ängelns budskap, uppfattades vara framställd genom brudgummens ankomst. Den utbredda reformationen under förkunnelsen om hans snara ankomst motsvarade jungfrurnas utgående. I denna liknelse, liksom i Matteus 24, framställs två klasser. Alla hade tagit sina lampor, Bibeln, och hade i dess ljus gått ut för att möta brudgummen. Men medan de oförståndiga tog sina lampor utan olja, tog de visa olja i sina kärl. De visa hade tagit emot Guds nåd, den Helige Andes pånyttfödande och upplysande kraft, som gjorde hans ord till en lykta för deras fot. De studerade Skrifterna för att lära känna sanningen och sökte uppriktigt hjärtats och livets renhet. Dessa hade en personlig erfarenhet och tro på Gud och hans ord, som inte kunde kullkastas av besvikelse och dröjsmål. Andra handlade av impuls och förlitade sig på sina bröders tro, nöjda med goda känslor men utan grundlig förståelse av sanningen eller ett verkligt nådens verk. De var inte beredda på dröjsmål

och besvikelse. När prövningarna kom svek deras tro, och deras ljus brann svagt.

”När brudgummen dröjde” – när dröjde Brudgummen? Den 22 mars 1844. Han dröjer. Vad kommer nu att ske? Dessa två klasser kommer att bli uppenbarade.

När vi glömmer Midnattsropet och faller av stigen ner till den ogudaktiga världen nedanför, visar vi att vi inte förstår evangeliet. Det eviga evangeliet är Kristi verk att frambringa två slags tillbedjare, grundat på ett prövande profetiskt budskap. Från dröjsmålets tid till dess att dörren stängs är detta höjdpunkten i det eviga evangeliet. Här tar Herren två klasser under dröjsmålets tid, i syfte att leda dem in i domen tillsammans med sig själv, och låter dem genomgå en prövningsprocess för att visa huruvida de verkligen har olja eller inte. Detta är höjdpunkten av Kristi verk att skilja guldets från slagget, vetet från ogräset, de visa från de oförståndiga.

”Medan brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade.” Med brudgummens dröjsmål framställs den tidens förlopp då Herren väntades, besvikelsen och den skenbara fördröjningen. Under denna tid av ovisshet började de ytliga och halvhjärtade snart att vackla i sitt intresse och att slappna i sina ansträngningar; men de vilkas tro vilade på en personlig kunskap om Bibeln hade en klippa under sina fötter, som besvikelsens vågor inte kunde skölja bort. ”De alla blev sömniga och somnade”; den ena gruppen i likgiltighet och övergivande av sin tro, den andra gruppen i tålmodig väntan tills klarare ljus skulle ges. Ändå syntes de senare under prövningens natt i någon mån förlora sin iver och hängivenhet. De halvhjärtade och ytliga kunde inte längre stödja sig på sina bröders tro. Var och en måste stå eller falla för sig själv.

När besvikelsen kom, började två klasser att sova på olika sätt; men även de visa jungfrurna förlorade något av sin iver. Herren ledde i detta, för att när budskapet om midnattsropet kom vid lägermötet i Exeter, skulle Han utföra ett verk ibland dem.

Prövningsprocessen: Fördröjningstiden och midnattsropet

Ur Profetians ande, band 4, sidan 228: Kom ihåg att denna process — midnattsropet, från dröjsmålstiden till dörrens stängning — är Herren som prövar sitt folk. Midnattsropet vid lägermötet i Exeter, i sin förkunnelse fram till den 22 oktober 1844, är endast en del av den historien. Det kan inte skiljas från dröjsmålstiden, som bereder vägen för midnattsropets verkan bland de två klasserna av tillbedjare. Ni måste förstå midnattsropet, ty om ni inte gör det faller ni av stigen.

Gud avsåg att pröva sitt folk. Hans hand övertäckte ett misstag i beräkningen av de profetiska tidsperioderna. Hans hand, Herrens hand, övertäckte ett särskilt misstag i beräkningen av de profetiska tidsperioderna, i pluralis. Adventisterna upptäckte inte felet, och inte heller upptäcktes det av de mest lärda bland deras motståndare. De senare sade: ”Er beräkning av de profetiska tidsperioderna är riktig. Någon stor händelse står för dörren; men det är inte vad herr Miller förutsäger; det är världens omvändelse och inte Kristi andra ankomst.”

Förväntningens tid gick till ända, och Kristus visade sig inte för att befria sitt folk. De som med uppriktig tro och kärlek hade väntat på sin Frälsare erfor en bitter besvikelse. Ändå hade Herren

fullbordat sitt syfte: Han hade provat hjärtana hos dem som bekände sig vänta på hans ankomst. Bland dem fanns många som hade drivits av fruktan snarare än av kärlek till sanningen. När den förväntade händelsen inte inträffade, förklarade dessa personer att de inte var besvikna; de hade aldrig trott att Kristus skulle komma. De var bland de första att håna de sanna troendes sorg.

Detta var Herrens avsikt. Vi har ingenting att frukta för framtiden, annat än om vi glömmer hur Herren har lett oss i vår tidigare erfarenhet, och ingenting att frukta annat än om vi glömmer Herrens undervisning i vår tidigare erfarenhet. Vi vill framhålla att man inte kan skilja denna ledning från hans undervisning.

Lifsskisser av James White och Ellen G. White 1888, sidorna 186–187: ”Gud provade och bevisade sitt folk genom tidens förlopp år 1843. Det misstag — ett enastående misstag — som de begick vid beräkningen av de profetiska tidsperioderna upptäcktes inte genast ens av lärda män som motsatte sig uppfattningarna hos dem som såg fram emot Kristi ankomst. Dessa djupsinniga lärda förklarade att herr Miller hade rätt i sin beräkning av tiden, även om de bestred honom beträffande den händelse som skulle kröna denna period. Men de, liksom Guds väntande folk, delade samma villfarelse i frågan om tiden.

Vi tror fullt och fast att Gud i sin vishet avsåg att hans folk skulle möta en besvikelse, vilken var väl ägnad att uppenbara hjärtan och utveckla sanna karaktärer — inte bara uppenbara deras hjärtan utan också utveckla deras karaktärer och föra saken till en punkt där det i den kris som kommer vid midnattsropet skulle bli uppenbart. De som hade tagit emot den förste ängelns budskap av fruktan för Guds domar, inte därför att de älskade sanningen och önskade ett arv i himmelriket, framträdde nu i sitt rätta ljus. De var bland de första att håna de besvikna som uppriktigt längtade efter och älskade Jesu ankomst. Detta Guds mest genomträngande prov uppenbarade de sanna karaktärerna hos dem som skulle dra sig undan ansvar och vanära genom att förneka sin tro i prövningens stund.

De som hade blivit besvikna lämnades inte i mörker; ty när de under innerliga böner rannsakade de profetiska tidsperioderna, upptäcktes misstaget — det enda misstaget — och det profetiska pennstreckets dragning kunde följas genom dröjsmålstiden. I den glädjefyllda förväntan på Kristi ankomst hade visionens skenbara dröjsmål inte tagits i beaktande, och detta blev en sorglig och oförutsedd överraskning. Likväl var just denna prövning i hög grad nödvändig för att utveckla och stärka de uppriktiga troende på sanningen. Dröjsmålstiden var i hög grad nödvändig. Den skulle inte bara komma att påvisa de två klasserna och börja utveckla deras karaktärer, vilka skulle bli uppenbarade i historien om Midnattsropet fram till dörrens stängning, utan den var också nödvändig för att stärka dem som skulle komma att stå på den rätta sidan i denna avgörande fråga. Ni kan inte skilja dröjsmålstiden från Midnattsropet eller från dörrens stängning.

När du förnekar Midnattsropet, förnekar du just denna historia. Midnattsropet är inte endast Samuel Snows budskap vid lägermötet i Exeter; det är erfarenheten av dröjsmålstiden. Det är hit Herren ledde. Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom i den mån vi glömmer Herrens ledning i vår tidigare historia—denna historia om dröjsmålstiden och Midnattsropet, där han låter det eviga evangeliet nå sin höjdpunkt i den milleritiska historien och frambringar två klasser av tillbedjare.

Tidiga skrifter, sidan 74: ”Jag har sett att 1843 års tabell leddes av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.”

Laglöshetens hemlighet och prövningsprocessen

Om vi hade tid, skulle vi kunna tala om laglöshetens hemlighet. Laglöshetens hemlighet kan ha mer än en riktig definition, men här syftar den på Satans verk i att blanda ont med gott, sanning med villfarelse, i de heliga berättelser där Herren prövar sitt folk. I Skriftens heliga berättelser, där Herren för sitt folk in i en prövningsprocess, kommer du alltid att se laglöshetens hemlighet — Satans verksamhet i att blanda sanning med villfarelse. När människor kommer till denna prövningspunkt, har laglöshetens hemlighet fördunklat sakförhållandena.

När Noas prövningstid kom, säger Bibeln oss att Satans säd dessförinnan hade blandats med Guds säd. Det är detta som gjorde att laglöshetens mysterium uppfylldes på Noas tid, uttryckt i Första Moseboken såsom att Guds söner tog människornas döttrar till hustrur — sammanblandningen av de två säden, laglöshetens mysterium som föregår Noas prövning.

Vid prövningen med Mose och Röda havet beskriver Skriften hur Israel, som skulle prövas vid Röda havet och vid Sinai, hade blivit fördärvat av Egyptens läror efter att ha varit där så länge. Det var laglöshetens hemlighet — att vara påverkad av sataniska läror.

På judarnas tid var det de grekiska lärorna som beredde vägen för Sanhedrin att förkasta deras prövningsprocess.

I den milleritiska historien hade milleriterna i de protestantiska kyrkorna just kommit ut ur 1260 år av påvligt inflytande, vilket fördärvade den rena säden med den orena säden och frambringade en laglöshetens hemlighet som föregick den milleritiska historiens prövning.

Detta är laglöshetens hemlighet, som alltid är verksam.

Om du studerar hur laglöshetens mysterium verkar, gå då till Patriarker och profeter, det första kapitlet. Sister White berättar för oss hur Satan fullbordade laglöshetens mysterium i himlen. Det skulle bli en prövning i himlen om vilka änglar som skulle bli kvar och vilka som skulle avlägsnas, och Satan fullbordade laglöshetens mysterium just där i himlen före den prövningsprocessen.

Satan gjorde detta genom att insinuera tvivel, sätta sitt ord över Guds Ord och, än viktigare, genom att förmå andra att ge uttryck åt hans falska läror—en lömsk verksamhet. Han skulle inge tvivel i ditt sinne, och sedan skulle du gå ut och ge uttryck åt detta tvivel inför en grupp. Om någon klagade på tvivlet, skulle de klaga på dig, inte på honom.

Nyligen kommenterade en pastor i Spokane, Washington, Early Writings, sida 74, och sade: ”Jag gick till den ordbok från Ellen Whites tid och era, Websters Dictionary, och figures betyder inte någonting som har med aritmetik att göra.” De flesta som hörde det skulle inte kontrollera saken utan skulle tro honom. Åtminstone sådde den pastorn tvivel om vad siffrorna representerar i detta avsnitt; i själva verket ljög han. Websters 1828 Dictionary säger: FIGURE, subst. Inom

aritmetiken, ett tecken som betecknar ett tal, såsom 2, 7, 9.

Han uttryckte tvivel och utförde det verk som framställs som laglöshetens hemlighet. Han gav adventisterna, om de är villiga att se, till känna att man i denna tid av jordens historia måste förstå sanningen för sig själv och inte lyssna till människor; ty "... laglöshetens hemlighet är redan verksam ...".

Early Writings, sidan 74: "... att siffrorna var sådana som Han ville ha dem, att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort."

Det är vilseledning, och teologer gör ofta så. Om du vill förstå vad ett ord betyder i Bibeln eller i Profetians Ande, går du inte först till ordböckerna; du går till profeten. Daniel använder till exempel det hebreiska ordet rum i Daniel 8:11, översatt med "togs bort". Människor menar att det betyder "avlägsnades", men Daniel använder rum fem gånger till, och det betyder aldrig "ta bort" — det betyder "att upphöja och förhärliga". Att därför tänka att rum i Daniel 8:11 betyder "ta bort" är att följa traditionen, inte hur Daniel använde ordet.

På samma sätt med Ellen White: Om du vill hävda att "figures" i Early Writings, 74, betyder konstnärliga figurer eller grafiska framställningar, kan du säga: "Ordboken på Ellen Whites tid säger inte att figures betyder aritmetik", i förtröstan på att de flesta människor inte kommer att kontrollera saken. Men om de gjorde det, skulle de finna att figures faktiskt betyder aritmetik.

Men det första stället du går till är Ellen White själv: Vad menar hon med siffror? I Early Writings, sidan 74, säger hon: "Hans hand var över och dolde ett misstag i några av siffrorna", och på sidan 236 säger hon: "Hans hand täckte över ett misstag i beräkningen av de profetiska tidsperioderna." Profetissan klargör att hennes terminologi, siffror, avser de profetiska tidsperioderna—beräkningen, inte framställningen.

Så, vad höll Herren sin hand över? Han höll sin hand över ett misstag i beräkningen av de profetiska tidsperioderna — siffrorna.

Ellen Whites bekräftelse av 2520

Detta är själva kärnpunkten. Många framför samma budskap som vi, och jag stöder dem. Men när det gäller 2520 och huruvida Ellen White ansåg att det var en giltig profetia, är detta argumentet—detta är beviset och den punkt där du bör börja. Alla andra argument är giltiga och sanna, men detta är utgångspunkten.

I Early Writings, sidan 74, där det står att Herren höll sin hand över ett misstag i några av siffrorna, definierar hon i samma bok, på sidan 236, vad detta betyder: "Jag såg Guds folk glada i förväntan, i det att de såg fram emot sin Herre. Men Gud avsåg att pröva dem." Hon talar om väntetiden, den första besvikelsen.

Hon talar inte om besvikelsen den 22 oktober 1844, eftersom de också där skulle provas; utan här talar hon om dröjsmålstiden: "Gud avsåg att pröva dem." "Hans hand dolde ett misstag i

beräkningen av de profetiska tidsperioderna.” Hur skulle han pröva dem genom dröjsmålstiden? Genom att hålla sin hand över deras förståelse av de profetiska tidsperioderna. Ni har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi glömmer hur Herren har lett oss i det förflutna, i milleriternas historia och genom sina lärdomar.

Dessa profetiska tidsperioder är de läror som frambragte dröjsmålstiden. ”Hans hand övertäckte ett misstag i beräkningen av de profetiska tidsperioderna. De som väntade på sin Herre upptäckte inte detta misstag” — ett enda misstag — ”och inte heller de mest lärda män, som motsatte sig tiden, förmådde se det. Gud avsåg att hans folk skulle möta en besvikelse. Tiden gick, och de som med glädjefull förväntan hade sett fram emot sin Frälsare blev sorgsna och modfälliga, medan de som inte hade älskat Jesu uppenbarelse utan tagit emot budskapet av fruktan, glädde sig över att han inte kom vid den förväntade tiden. Deras bekännelse hade inte påverkat hjärtat och renat livet. Tidens förlopp var väl ägnat att uppenbara sådana hjärtan. De var de första att vända sig bort och håna de sorgsna, besvikna som verkligen älskade sin Frälsares uppenbarelse. Jag såg Guds vishet i att pröva sitt folk och ge dem ett genomträngande prov för att upptäcka dem som skulle rygga tillbaka och vända om i prövningens stund.

Jesus och hela den himmelska härskaran såg med medkänsla och kärlek på dem som med ljuv förväntan hade längtat efter att få se honom som deras själar älskade. Änglar svävade omkring dem för att uppehålla dem i deras prövnings stund. De som hade försummat att ta emot det himmelska budskapet lämnades i mörker, och Guds vrede upptändes mot dem, därför att de inte ville ta emot det ljus som han hade sändt dem från himlen. Dessa trogna, besvikna människor, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. På nytt leddes de till sina Biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand togs bort från siffrorna, och misstaget — det enda — blev förklarat.

Här förklarar hon misstaget i siffrorna på 1843 års karta, och hon har redan fastslagit att siffrorna representerar de profetiska tidsperioderna. ”De såg att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844, och att samma bevisning som de hade framlagt för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades 1843, bevisade att de skulle upphöra 1844.” Slut på diskussionen! Ellen White sätter sitt godkännande sigill på 2520.

Det finns endast tre profetiska tidsperioder på 1843 års karta som de förstod slutade år 1843: de 1335, de 2520 och de 2300. Gud höll sin hand över ett misstag i några av siffrorna — de profetiska tidsperioderna på denna karta — till dess att hans hand drogs tillbaka. När han drog tillbaka sin hand, leddes de troget väntande till att på nytt studera de profetiska tidsperioderna och fann att samma bevisning som hade fört dem till att framställa att de profetiska tidsperioderna avslutades år 1843 då erkändes visa att två slutade år 1844.

De 1335 börjar år 508 och slutar år 1843. De 2520 börjar år 677 f.Kr. och påverkas av årets fullhet. Pionjärerna trodde att den slutade år 1843, men förstod senare att samma bevisning som hade lett dem att förutsäga 1843 visade att 2520-profetian slutade år 1844. 2300-profetian börjar år 457 f.Kr., och de hade trott att den slutade år 1843, men efter besvikelsen insåg de genom sitt studium av de profetiska tidsperioderna att den slutade år 1844.

Det finns endast tre profetior som de förutsade skulle upphöra år 1843, och en av dem gör det: de 1335. Denna profetia är inte den som Herren höll sin hand över. Den identifierar milleriternas historia från dröjsmålstiden, genom midnattsropet, fram till den 22 oktober 1844.

I gårdagens framställning avslutade vi med detta citat från Ellen White: ”Saliga är de ögon som såg det som blev sett år 1843 och 1844.” Detta är ”Salig är den som kommer till 1843.” I nästa stycke säger hon: ”Budskapet gavs. Och det borde inte vara någon fördröjning med att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; det avslutande verket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges på Guds förordnande som skall svälla till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin lott för att avge sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, band 21, 437.

Daniel som står på sin lott är vers 13 i Daniel 12. ”Saliga är de ögon som såg det som sågs år 1843 och 1844” är vers 12. Ellen White ger en gudomlig kommentar till Daniel 12:12–13 och säger att dessa verser inte handlar om en tidsprofetia, utan om en erfarenhet som inbegriper 1843 och 1844, framkallad genom ett missförstånd av 1843 som ger upphov till en dröjsmålstid. När dröjsmålstiden kommer, ”Salig är den som väntar.” Om än synen dröjer, så vänta på den. Salig är den som troget väntar från dröjsmålstiden tills dörren stängs. Det som de trogna ser år 1843 och 1844 är en välsignelse som leder honom in i det allra heligaste.

1335-profetian upphörde år 1843 och markerade Midnattsropets ankomst. De profetiska perioderna 2520 och 2300 upphör år 1844. Ellen White säger att samma bevisning som hade lett dem att förkunna att 2520, 2300 och 1335 upphörde år 1843 då erkändes bevisa att de skulle upphöra år 1844.

Ljus från Guds ord lyste över deras ställning, och de upptäckte en dröjsmålstid: ”Om den [synen] dröjer, så vänta på den.” I sin kärlek till Kristi omedelbara ankomst hade de förbisett synens dröjsmål, vilket var avsett att uppenbara dem som verkligen väntade. Åter hade de en tidpunkt. Men jag såg att många av dem inte kunde höja sig över sin djupa besvikelse för att äga den grad av nit och kraft som hade utmärkt deras tro år 1843.

Satan och hans änglar triumferade över dem, och de som inte ville ta emot budskapet lyckönskade sig själva till sin framsynta omdömesförmåga och vishet genom att inte ta emot villfarelsen, såsom de kallade den. De insåg inte att de förkastade Guds rådslut till sitt eget fördärv och verkade i förening med Satan och hans änglar för att bringa Guds folk, som levde ut det himmelskt sända budskapet, i förvirring.

I denna historia finns det två slags tillbedjare. Den otrogna klassen förlöjligar dem som väntar, men de väntande förs tillbaka till de profetiska tidsperioderna och kommer till insikt om att samma bevisning som ledde dem att fastställa avslutningen av 2520 och 2300 till år 1843 visade att de upphörde år 1844.

Även om de väntande insåg detta, var de inte lika brinnande för Herren som före den första besvikelsen. De skulle åter tändas av midnattsropets budskap. De väntande hade redan förstått år 1844, profetiernas slut, före midnattsropet.

Midnattsropets budskap gjorde det möjligt för de väntande att fastställa den 22 oktober 1844. Med den upplysningen var det inte bara någon gång under 1844; det var på just denna dag, och det gav budskapet kraft.

Ser du processen? De läror som frambringar denna erfarenhet är tre profetior: de 1335, de 2300 och de 2520.

När de hade insett detta, började de förkunna: ”Gå ut ur Babylon.” Detta är den andra ängels budskap.

Låt oss vara tydliga: Vad upphör vid dröjsmålets tid? Bruket av 1843 års karta. De lade denna karta åt sidan, eftersom de nu förstod att Herren skulle komma år 1844, medan kartan angav 1843. Därför lade de kartan åt sidan i historien om den andre ängels budskap.

Vad blir deras budskap i den andra ängels historia? Det sista stycket förklarar det.

De troende i detta budskap blev förtryckta i församlingarna. Under en tid hindrades de som inte ville ta emot budskapet av fruktan från att ge uttryck åt sitt hjärtas känslor; men tidens gång uppenbarade deras sanna sinnelag. De önskade tysta det vittnesbörd som de väntande kände sig tvingade att bära, nämligen att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844.

Vilka profetiska tidsperioder? De 2520 och de 2300. Det är deras budskap i denna historia. Nu säger de: ”Vi förstår! Dessa profetior sträcker sig fram till 1844.” Deras budskap i Midnattsropets historia är profetierna om de 2520 och de 2300 åren.

Under en tid hölls de som inte ville ta emot budskapet tillbaka av fruktan från att ge uttryck åt sitt hjärtas känslor; men tidens förlopp uppenbarade deras verkliga sinnelag. De önskade tysta det vittnesbörd som de väntande kände sig nödsakade att bära fram, nämligen att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844. Med klarhet förklarade de troende sitt misstag—ett märkligt misstag—och angav skälen till varför de väntade sin Herre år 1844. Deras motståndare kunde inte anföra några argument mot de kraftfulla skäl som hade framlagts. Men församlingarnas vrede upptändes; de var fast beslutna att inte lyssna till bevisningen och att utestänga vittnesbördet från församlingarna, så att de andra inte skulle kunna höra det.

Vad sker när du framlägger 2520 i samband med de 2300 dagarna? I den milleritiska historien blir du utestängd från församlingarna, och man gör en ansträngning att tysta det budskapet.

De som inte vågade undanhålla andra det ljus som Gud hade gett dem, stängdes ute från kyrkorna; men Jesus var med dem, och de glädde sig i hans anletes ljus. De var beredda att ta emot den andre ängels budskap.” Early Writings, 235–237.

Utan att gå in på en studie av 2520, är det vi försöker visa att Ellen White sätter sitt godkännandes sigill på 2520. Om du inte kan se detta, behöver du be att Jesus skall ta fjällen från dina ögon. Ellen White sade att samma bevisning som ledde dem att förutsäga 1843 sedan visade sig bevisa att dessa profetiska perioder slutade år 1844. Hon identifierar alltid de profetiska perioderna, eller tidsangivelserna, i plural. Det finns endast tre profetiska perioder på 1843-diagrammet som slutade år 1843.

Den som verkligen slutar år 1843, de 1335, kräver för grammatisk korrekthets skull minst två profetiska tidsperioder för att hon ska kunna säga ”siffror” och ”profetiska tidsperioder”. Om det finns tre och man tar bort en, då är de två som hon bekräftar 2520 och 2300, oavsett vad någon annan än må säga.

I denna historia, däribland adventisternas stora besvikelse den 22 oktober 1844, frambringade Herren en erfarenhet genom vilken de blev utestängda från kyrkorna, för att de inte skulle stå på människors inflytande utan på Guds ord. De behövde denna erfarenhet för att ha den tro som krävdes för att gå in i det Allraheligaste tillsammans med Jesus Kristus. Han fullkomnade dem för att föra det eviga evangeliet till dess avslutning.

Pionjärernas vittnesbörd: James White och Uriah Smith

Därefter har vi två pionjärer, James White och Uriah Smith. Dessa är de främsta män som moderna teologer hänvisar till för att hävda att James White förkastade 2520 år 1863 och att Uriah Smith förkastade det i sina skrifter under 1870- och 1880-talen.

Vi går tillbaka till 1844 och tiden strax därefter för att se hur James White och Uriah Smith beskriver denna identiska historia som Ellen White just har beskrivit. Hon talar om de profetiska tidsperioderna och om att Herren drog tillbaka sin hand och att misstaget blev synligt, och det gör också dessa två pionjärer.

Ellen White säger inte ”2520” eller ”sju tider”, men Uriah Smith och James White gör det. De klargör att de profetiska tidsperioder som erkändes i denna historia var 2520 och 2300.

Jakob White, Review and Herald, volym 1, 9 juli 1851: ”Säger en invändare: ’Jag tror inte att midnattsropet ännu har ljudit.’ Inte heller tror vi att midnattsropet har hörts av oss, eller att det någonsin kommer att göra det. Ropet i Matteus 25:6: ’Se, brudgummen kommer’, hör till historien om ett österländskt bröllop. Men att ett rop gavs och fullt ut mottogs av hela adventfolket hösten 1844, vilket väl kan jämföras med midnattsropet i liknelsen, bör inte förnekas av dem som hade en erfarenhet i det.”

James White behandlar en historisk situation där människor förkastar Midnattsropet och faller av stigen. Han bemöter detta och kommer att behandla denna historia.

Det kom vid rätt tid. Liknelsens rop följde omedelbart efter dröjsmålet och insomnandet och sömnen. Detta följde efter vårt dröjsmål, då vi hade blivit besvikna, och nådde våra öron medan vi befann oss i ett vilande tillstånd. Det ropet väckte de tio jungfrurna och ledde dem till att iordningställa sina lampor. Detta, åtföljt av Andens kraft, väckte adventfolket och förde dem till att rannsaka Bibeln som aldrig förr samt att helt helga sig själva och sina jordiska ägodelar åt Herren. De som framförde ropet att Herren skulle komma i den sjunde månaden 1844 såg tydligt att de profetiska tidsperioderna nådde fram till den tiden; därför bevisade de bevis som hade framlagts från tidsperioderna för att visa att adventen skulle äga rum 1843, att den skulle äga rum 1844. Vi såg då ett fel i det sätt att räkna som lät de 2300 dagarna sluta 1843. Ingen av dem som skrev mot adventen såg det. Forsynens hand—stort ”F”—övertäckte misstaget—singularis—till dess tiden kom då det skulle ses. Felet bestod i att man drog 457

hela år från de 2300, vilket gav 1843, utan att ta någon hänsyn till den del av året 457 f.Kr. som hade förflutit när befallningen utgick, från vilken de 70 veckorna räknas.

”Våra sinnen riktades till denna tidpunkt, [1843,] på grund av det förhållandet att när man daterade de olika profetiska perioderna från de år som de främsta kronologerna anger som uppfyllelsen av de händelser vilka skulle markera deras början, tycktes de alla utlöpa detta år.”

Nu berättar han för oss om de profetiska tidsperioder som de ansåg upphörde år 1843.

”Detta var emellertid endast skenbart.” Endast skenbart att de slutade år 1843. De skulle finna att de slutade år 1844.

”Vi daterar de ’sju tiderna’, eller 2520 åren, från Manasses fångenskap, vilken av kronologerna med stor samstämmighet förläggs till 677 f.Kr.” Detta var de profetiska tidsperioder som de hade att göra med. ”Detta datum är det enda från vilket vi någonsin har räknat för denna periods början; och när 677 f.Kr. drogs ifrån 2520 år återstod 1843 e.Kr. Vi lade emellertid inte märke till att, eftersom det skulle krävas 677 fulla år f.Kr. och 1843 fulla år e.Kr. för att fullborda 2520 år, så skulle detta också förplikta oss att utsträcka denna period så långt in i 1844 som den kan ha börjat efter början av år 677 f.Kr.”

De profetiska perioderna, som ”Försynens hand höll sin hand över misstaget”, inbegrep 2520.

Uriah Smith: ”När tiden fortskred bortom 1843 började många fråga efter orsakerna till sin besvikelse beträffande året för sin förväntade befrielse. Då insåg man att om alla de profetiska tidsperioderna fick sin början under åren f.Kr., där vi alltid hade förlagt deras början, så skulle de, även under antagandet att vår kronologi och dateringen av deras början var korrekt, inte fullbordas förrän någon gång under året 1844. Således gäller, beträffande de sju tiderna, eller 2520 åren, med början år 677 f.Kr. — det stora jubelåret, eller 2450 år [ej återgivna på vare sig 1843 eller 1850 års tabeller.], med början år 607 f.Kr. — och de 2300 åren i Daniel, med början år 457 f.Kr. — att eftersom en del av vart och ett av dessa år, från vilka de profetiska perioderna respektive daterades, hade förflutit innan de olika händelser inträffade som utmärkte deras början, så var det nödvändigt att de skulle sträcka sig lika långt in i 1844 som de respektive hade börjat efter inledningen av de f.Kr.-år från vilka de var för sig räknas, för att antingen fullborda antalet år i var och en eller pröva riktigheten i vår kronologi. Men det fanns ingen ledtråd till den tidpunkt, inom de respektive åren f.Kr., då de olika perioderna började; och följaktligen kunde tiden under det år då de upphörde inte exakt anges.”

Uriah Smith och James White vittnar båda om att de profetiska tidsperioder som erkändes avslutas år 1844 var de 2520 och de 2300 åren, med användning av samma uttryck som Ellen White i *Early Writings*, sida 236 och följande.

Sanningens kedja: William Millers utgångspunkter

Tidiga skrifter, sidan 230: ”Gud sände sin ängel” — ängeln Gabriel — ”att verka på en bondes hjärta” — William Miller — ”som inte hade trott på Bibeln, för att leda honom att utforska profetiorna. Guds änglar besökte upprepade gånger den utvalde, för att leda hans sinne och öppna för hans förståelse profetior som alltid hade varit dunkla för Guds folk. Inledningen till

sanningens kedja gavs åt honom, och han leddes vidare att söka länk efter länk, tills han med förundran och beundran betraktade Guds Ord. Där såg han en fullkomlig sanningens kedja. Det Ordet, som han hade ansett vara oinspirerat, öppnade sig nu för hans blick i sin skönhet och härlighet. Han såg att den ena delen av Skriften förklarar den andra,”

Gabriel visade honom den metod vi kallar bevisföring med skriftord, bud på bud, här lite och där lite.

Gabriel gav honom början på sanningens kedja och metoden att sammanställa bibelställen som bevis.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18 april 1854: ”Genom vidare studium av Skrifterna drog jag slutsatsen att de sju tiderna av hedniskt herravälde måste börja när judarna upphörde att vara en självständig nation vid Manasses fångenskap, vilken de främsta kronologerna angav till 677 f.Kr.; att de 2300 dagarna började med de sjuttio veckorna, vilka de främsta kronologerna daterade till 457 f.Kr.; och att de 1335 dagarna, som började med avskaffandet av det dagliga och uppsättandet av förödelsens styggelse [Daniel 12:11], skulle räknas från upprättandet av det påvliga herraväldet, efter undanröjandet av de hedniska styggelserna, och vilket, enligt de främsta historiker jag kunde rådfråga, borde dateras till omkring år 508.”

Ellen White säger att Gabriel gav William Miller begynnelsen till sanningens kedja, och William Miller vittnar om att de tre begynnelsepunkter han fick var 508, 677 f.Kr. och 457 f.Kr. Han fick begynnelsepunkterna för dessa profetior, vilka frambringade Midnattsropets historia, av ängeln Gabriel.

Den sista villfarelsen: att förkasta profetians ande

Utvalda budskap, bok 1, sida 48: ”Satan håller . . . ständigt fram det falska — för att leda bort från sanningen. Satans allra sista bedrägeri blir att göra Guds Andes vittnesbörd utan verkan.” Satans sista bedrägeri är att förstöra Profetians Ande.

Om ni förkastar dessa grundläggande sanningar, förkastar ni samtidigt profetians Ande. Ellen White ger sitt bifall till 2520. Förkasta 2520, och ni kastar ut både barnet och badvattnet.

”Satan är . . . ständigt upptagen med att tränga fram det oäkta — för att leda bort från sanningen. Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd utan verkan. ’Där ingen uppenbarelse finnes, förvildas folket’ (Ordspråksboken 29:18).” Hon talar om att förkasta profetians ande och säger i detta sammanhang att om man förkastar profetians ande, så förvildas folket där ingen uppenbarelse finnes. Vad är uppenbarelsen? Om du förkastar profetians ande, vilken är den uppenbarelse du saknar?

”Skriv uppenbarelsen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa.” Habackuk 2:2 (KJV).

Om du förkastar profetians Ande, kommer du att förkasta 1843 års karta; och om du förkastar denna karta, förkastar du profetians Ande.

”Satan kommer att verka sinnrikt, på olika sätt och genom olika redskap, för att rubba Guds kvarlevande folks förtroende för det sanna vittnesbördet. Det kommer att upptändas ett hat mot Vittnesbörden som är sataniskt.” Ibland tänker vi på ”sataniskt” som mörka gärningar, men i Patriarker och profeter får vi veta att Satan verkar genom att inskjuta tvivel. Det är den sataniska attacken mot Profetians Ande och dessa grundläggande sanningar. Den kommer genom män som vi förväntas ha förtroende för, och som inskjuter dessa tvivel.

”Ett hat ska upptändas mot Vittnesbörden, ett hat som är sataniskt. Satans verkningar ska vara att rubba församlingarnas tro på dem, av denna orsak: Satan kan inte ha en så fri väg att införa sina bedrägerier och binda själar i sina villfarelser, om Guds Andes varningar och tillrättavisningar och råd blir hörsammade.” Selected Messages, bok 1, s. 48.

När vi nu för detta till ett avslut, när Syster White säger att vi inte har något att frukta för framtiden annat än att vi glömmar Herrens ledning, säger jag att den Herrens ledning som hon talar om är historien från Dröjsmålstiden till den stängda dörren—den historia som representeras av uttrycket Midnattsropet. Vi har inget att frukta för framtiden annat än att vi glömmar hur Herren ledde oss i erfarenheten av Midnattsropet, och även de läror som är förbundna med denna ledning. De läror som frambringade denna erfarenhet är de tre tidsprofetiorna, vilka börjar med de dateringar som gavs till William Miller av ängeln Gabriel. Vi har inget att frukta för framtiden annat än att vi glömmar dessa läror, däribland 2520, som frambringade erfarenheten av Midnattsropet när Herren ledde milleriterna genom höjdpunkten av det Eviga evangeliet.

En sak är säker: de sjundedagsadventister som ställer sig under Satans baner kommer först att överge sin tro på de varningar och tillrättavisningar som finns i vittnesbörden från Guds Ande.

Om du förkastar grundvalarna, förkastar du Profetians Ande. Om du förkastar Profetians Ande, förkastar du grundvalarna. De hör samman. Där Profetians Ande inte finns, finns ingen syn.

Kallelsen till större helgelse och heligare tjänst ljuder och skall fortsätta att ljuda. Några som nu ger röst åt Satans ingivelser kommer att besinna sig. Det finns sådana på viktiga förtroendeposter som inte förstår sanningen för denna tid. Till dem måste budskapet förkunnas. Om de tar emot det, skall Kristus ta emot dem och göra dem till medarbetare med honom. Men om de vägrar att höra budskapet, kommer de att ställa sig under Mörkrets furstes svarta baner.

Jag har fått befallning att säga att den dyrbara sanningen för denna tid öppnas allt klarare och klarare för människors sinnen. I en särskild mening skall män och kvinnor äta Kristi kött och dricka hans blod. Förståndet kommer att utvecklas, ty sanningen är mottaglig för ständig utvidgning. Sanningens gudomliga upphovsman kommer att träda i allt närmare och närmare gemenskap med dem som går vidare för att lära känna honom. När Guds folk tar emot hans ord såsom himmelens bröd, skall de veta att hans framträdande är berett såsom morgonen. De skall få andlig styrka, såsom kroppen får fysisk styrka när föda intas.

Vi förstår inte ens till hälften Herrens plan med att föra Israels barn ut ur den egyptiska trälldomen och leda dem genom öknen in i Kanaan.

”När vi samlar upp de gudomliga strålar som lyser från evangeliet, skall vi få en klarare insikt i den judiska hushållningen och en djupare uppskattning av dess viktiga sanningar. Vår

utforskning av sanningen är ännu ofullständig. Vi har endast samlat upp några få ljusstrålar. De som inte dagligen studerar Ordet kommer inte att lösa den judiska hushållningens problem. De kommer inte att förstå de sanningar som lärdes genom tempeltjänsten. Guds verk hindras av en världslig förståelse av hans stora plan. Det framtida livet skall uppenbara innebörden av de lagar som Kristus, hölj i molnstoden, gav åt sitt folk." Spalding and Magan, 305, 306.

De adventister som tar emot vilddjurets märke och står under Satans banér, förkastar först Profetians Ande.

Det finns två grupper i detta avsnitt: de som fortsätter att lära känna Herren, fortsätter att äta hans kött och dricka hans blod, och fortsätter att studera Guds ord, och de som inte gör det. Sanningens utveckling är inte avslutad; de kommer att ha saker att säga om helgedomstjänsten som ännu inte har sagts. De kommer att betona hushållningens förändring på Kristi tid, vilken förebådar förändringen under den milleritiska tiden och pekar fram mot den hushållning då Kristus övergår från de dödas dom till de levandes dom. De kommer att ha saker att säga om helgedomen och om hur Herren utmärker sina rörelser i dessa förändringar av hushållningar genom utgjutandet av sin Ande.

Ytterligare ett par citat, och så är vi nästan färdiga.

De sjundedagsadventister som förkastar midnattsropet faller av stigen och förkastar Herrens ledning och de läromässiga undervisningar som frambringar midnattsropets historia. Det är detta vi har att frukta — att förkasta dessa undervisningar och att inte förstå den erfarenheten. Genom att göra så förkastar vi profetians Ande.

Syster White sätter sitt godkännandes sigill på 2520. Vi kommer att visa hur hon sätter sitt godkännandes sigill även på andra sanningar på 1843 års karta.

Vid världens slut, när allt detta når sin kulmen i det eviga evangeliet i vår historia, kommer adventismen att ställas inför den trestegsprocess av prövning som har förebildats, sådan den kan ses i William Millers erfarenhet.

William Miller begick tre misstag: (1) Han förkastade midnattsropet och föll av stigen ner till den ogudaktiga världen där nedanför. (2) Därefter litade han på mänskligt inflytande, Joshua Himes. (3) Han förkastade sabbaten.

En fråga uppstod: "Förkastade han sabbaten eller helgedomen?" Läran som under denna tidsperiod förändrades från helgedomen på jorden till Helgedomen i himlen kan möjligen inte ha blivit fullt ut förstådd av Miller. När Ellen White leddes in i det allra heligaste, såg hon de tio budorden i förbundsarken, och sabbatsbudet hade ett heligt sken omkring sig.

Det som Miller förkastade var Guds lag – sabbaten. Så förkastade Miller midnattsropet, lutade sig sedan mot köttet och tog därefter emot vilddjurets märke. Detta upprepas vid världens slut.

Vittnesbörden, band 5, sida 211: "Här ser vi att församlingen — Herrens helgedom — var den första att känna slaget av Guds vrede. De gamla männen, de som Gud hade gett stort ljus och som hade stått som väktare över folkets andliga intressen, hade svikit sitt förtroende."

Hon kommenterar Hesekeiel 8 och 9, beseglingen. Syster White säger att beseglingen i Hesekeiel 9 är densamma som beseglingen i Uppenbarelsboken 7. Hon talar om den tidsperiod då de 144 000 beseglas. Hon säger att de som skulle vara väktare hade svikit det förtroende som anförtratts dem.

”De hade intagit den ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss mirakler och den tydliga uppenbarelsen av Guds kraft såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats.” Deras första misstag var att motsätta sig midnattsropet och säga: ”Det som ägde rum i denna historia om midnattsropet upprepas inte.”

De faller bort från vägen.

”Dessa ord stärker deras otro, och de säger: Herren skall varken göra gott eller göra ont. Han är alltför barmhärtig för att hemsöka sitt folk med dom. Så är 'Frid och trygghet' ropet från män som aldrig mer kommer att höja sin röst som en basun för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar, som inte ville skälla, är de som får känna den rättfärdiga hämnaden från en förtörnad Gud. Män, jungfrur och små barn omkommer alla tillsammans.” Testimonies, band 5, 211.

Jeremia sade, med hänsyftning på William Millers andra misslyckande: ”Så säger Herren: Förbannad är den man som förtröstar på människan och gör kött till sin arm och vars hjärta viker av från Herren.” Jeremia 17:5. Om du förtröstar på en människa, viker ditt hjärta av från Herren.

Det första avvisandet i slutet är Midnattsropet, en upprepning av uppenbarelsen av Guds kraft. Det andra är att luta sig mot köttslig makt. Det tredje är söndagslagen.

Det kan endast finnas två klasser. Vardera sidan är tydligt märkt, antingen med den levande Gudens sigill eller med vilddjurets eller dess bilds märke. Varje son och dotter av Adam väljer antingen Kristus eller Barabbas till sin ledare. Och alla som ställer sig på de trolösas sida står under Satans svarta baner och anklagas för att ha förkastat Kristus och behandlat honom med förakt. De anklagas för att avsiktligt ha korsfäst livets och härlighetens Herre. Review and Herald, 30 januari 1900.

En sak är säker: de sjundedagsadventister som ställer sig under Satans baner kommer först att överge sitt förtroende för Profetians Ande.

Adventismen upprepar den provningsprocess i tre steg som William Miller misslyckades med. Men änglar väntar på att uppväcka Miller och ta honom hem till hans Frälsare. För de adventister som tar emot vilddjurets märke är det inte de änglarna som väntar på dem.

Gång på gång har det visats mig att Guds folks gångna erfarenheter inte ska betraktas som döda fakta. Vi ska inte behandla redogörelsen för dessa erfarenheter såsom vi skulle behandla en almanacka från föregående år. Denna redogörelse ska bevaras i minnet, ty historien kommer att upprepa sig.” Publishing Ministry, 175.

Varför behöver vi minnas midnattsropet? Därför att historien kommer att upprepas. I denna historia är det budskapet om 2520 och 2300 som kommer att orsaka sällningen; på grund av detta kommer människor att drivas ut ur kyrkorna.

Men kommer denna historia, midnattsropet, faktiskt att upprepas, eller är det bara någon historia? Lägg märke till följande citat:

Det finns en värld som ligger i ondska, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggans mörker, — sovande, sovande. Vilka känner själanöd för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar fördes till framtiden, då signalen skall ges: ”Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.” Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa oljan för att fylla på sina lampor, och alltför sent kommer de att finna att karaktären, som oljan representerar, inte kan överföras.” Review and Herald, 11 februari 1896.

Historien om midnattsropet upprepas till punkt och pricka.

Ellen White förstod att 2520 var en giltig tidsprofetia och att den användes av Herren för att åstadkomma dröjsmålstiden, besvikelsen som skapade den erfarenhet vilken beredde män och kvinnor att genom tro gå in i det allra heligaste tillsammans med Kristus.

Vi har ännu inte försökt bevisa 2520 utifrån Bibeln. I denna studie av Habackuks två tavlor vill vi först klargöra att Ellen White bekräftar dessa läror som i dag förkastas av adventismen; därefter kommer vi att gå vidare till den bibliska studien.